

[Veistrup.]

bygget op paa Grundlag af de Principper, som ligger til Grund for det Forslag, som vi i Dag har til Behandling, og jeg havde nær sagt: Hvad skulde man drøfte andet end netop Principperne? Dersom det kun var Enkelthederne, det drejede sig om, dersom det kun var den tekniske Udvikling eller Opbygning, om man vil, af Forslaget, blev vi ganske sikkert enige, men saadan ligger Forholdene ingenlunde. Den Militærordning, vi vedtog i Fjor, er ikke væsensforskellig fra Ordningen af 1922. Den er bygget op paa den samme Tankegang, som laa til Grund for den tidligere Ordning, nemlig den, at vi var moralsk og juridisk forpligtede til at afvise den bevidste, altsaa ikke alene den tilfældige, men ogsaa den bevidste og den planlagte Neutralitetskrænkelse. Hvor farlig denne Tankegang er, ført ud i sine Konsekvenser, har jeg tidligere haft Lejlighed til at gøre opmærksom paa, og jeg skal derfor afholde mig fra atter at komme ind paa en Omtale af dette, saa meget mere som ingen — det føler jeg mig overbevist om — tør fastholde det nævnte Standpunkt under alle Forhold. Flere og flere vender efterhaanden tilbage til Virkelighedens Verden, i hvilken vi hverken, hvad Menneskemateriale, hvad Økonomi eller Teknik angaar, er i Stand til at løse den Opgave, som stilles os, naar der er Tale om krigsmæssige Forhold. Valget i 1929 gav et saa klart og tydeligt Udtryk for, hvordan Tankegangen i saa Henseende var i overvejende Dele af Befolkningen, da det netop var det militære Spørgsmaal, der var saa stærkt fremme under Valgkampen i 1929. Det andet er efter min Opfattelse Fantasteri og ikke noget som helst andet. „Vi er“ som der staar i Sangen „ikke skabte til Højhed og Blæst, ved Jorden at blive det tjener os bedst“, og det gælder ikke mindst i vore militærpolitiske Forhold. Man gør altid klogt i at kende sin Begrænsning. Selvurdering er altid bedre end Overurdering, og jeg havde Følelsen af, da den ærede sidste Taler talte, at hele hans Argumentation i Virkeligheden fuldstændig var bygget op paa en Overurdering af vore militære Muligheder. Den Ordning, som vedtoges i Fjor, blev fra Oppositionens Side gennemført, ikke alene af saglige, men ogsaa af finansielle Grunde. Vor Stilling var udelukkende dikteret af finansielle Grunde. Vi tog udtrykkeligt Forbehold overfor den Ordning, som gennemførtes, idet vi sagde til Oppositionen: Vi stemmer for dette Lovforslag, fordi det betyder en Besparelse — ikke, som det ærede Medlem, der talte for

Venstre, sagde, paa 6 Mill. Kr., men derimod paa 3 Mill. Kr. om Aaret. Det ærede Medlem ved meget vel, at de tre andre Millioner, der var Tale om, var en ekstraordinær Bevilling, som bortfalder i Aar, og at det derfor kun er 3 Millioner og ikke 6 Millioner, der spares. Jeg har ganske vist hørt, at man paa Vælgermøder har sagt, at der her sker en aarlig Besparelse paa 6 Mill. Kr., og det ærede Medlem sagde det samme for et Øjeblik siden. Men det ærede Medlem skulde ikke have anført dette Beløb, da den ekstraordinære Bevilling paa 30 Mill. Kr., som vi vedtog i 1922, bortfalder nu til næste Aar.

Vi var klar over, at hver eneste Øre, som kunde spares paa Statens Budgetter, maatte spares. Men var Motiveringen for vor Afstemning i Fjor Kravet om Spar-sommelig-hed, motiverer dette ikke mindre vor Stilling i Aar. I Øjeblikket er det endda langt mere end den Gang paa-krævet at spare. Den Ordning, vi for Tidens lever under, koster aarlig 35½ Mill. Kr. Dersom vi gennemfører det Lovfor-slag, der i Dag foreligger, vil vi spare ca. Halvdelen af dette Beløb, nemlig 17—18 Mill. Kr. Nu er jeg ganske klar over, at der i en Overgangstid vil kræves betyde-lige Beløb til Ventepenge og Pensioner, saa at man ikke straks naar en saa stor Besparelse som den, jeg nævnte. Men vi har heller aldrig sagt noget andet, naar vi har talt om disse Forhold. Vi er gan-ske klar over, at der maa være en Over-gangstid, men af Hensyn hertil skal man ikke undlade at gennemføre en Ordning, som i Fremtiden vil betyde en saa mæg-tig Besparelse, og det er min Tro, at den Forpligtelse, som paahviler os i militær Henseende, lige saa vel kan opfyldes med den Ordning, der foreslaas her, som med den Ordning, vi nu lever under. Desuden har en Vedtagelse af Lovforlaget den store Fordel, at der ikke vækkes falske Forestillinger med Hensyn til den Styrke, vort Militærapparat har. Men dertil kom-mer, som nævnt, en anden Side af Sagen, nemlig den finansielle. Der skal et vist Mod til i dette Øjeblik at modsætte sig Gennemførelsen af en Militærordning, som Landets ansvarlige Regering foreslaar, og som gaar ud paa at spare 17—18 Mill. Kr. aarlig. I denne Tid paakaldes Sta-tens Hjælp fra mange Sider. Staten staar for mange Mennesker som den store Formid-ler, hvorfra der kan rækkes en hjælpende Haand i vanskelige Forhold. Men Betin-gelsen for, at dette kan ske, er, at Statens Økonomi er nogenlunde i Orden, og en-hver kan sige sig selv, at dette forudsæt-